

Jordlove, og saa vidt jeg kan skønne, kan man regne, at der i 1921 vil blive oprettet ca. 20 Brug. Dette Tal er altsaa sikkert ikke en Gang saa højt som Tallet paa de Jordbrug, der i samme Periode er nedlagte i Viborg Amt. Men i Viborg Amts Landdistrikter er Forholdet samtidig det, at der aarlig er et Fødselsoverskud paa 2'000 Mennesker. Jeg føler det derfor som min Pligt at sige til Regeringen, at i disse Egne staar der bogstavelig talt i Øjeblikket Hundreder af unge Par, som kunde ønske at sætte Bo og faa selvstændige Hjem, og som venter paa, at vi herinde fra skal skabe saadanne Forhold, at de kan faa selvstændige Hjem under saadanne Omstændigheder, at de kan opretholde dem.

Nu hørte vi fra den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Brorsen) og forleden Aften fra den højtærede Landbrugsminister, at der blev bebudet Fremsettelse af det fjerde Jordlovsforslag her i Tinget, et Forslag om Erhvervelse af Jord i det frie Marked. Det er i alt Fald et Fremskridt for Landbrugsministerens Vedkommende. Jeg erindrer, at endnu i Juni Maaned udtalte Landbrugsministeren her i Tinget, at efter at vi lige havde faaet disse Jordlove vedtaget og knapt nok havde begyndt at føre dem ud i Livet, vilde det ikke være Tidspunktet til at fremkomme med yderligere Lovforslag i saa Henseende. Det glæder mig, at den højtærede Minister nu har en anden Opfattelse, at han mener, at det nu netop er Tidspunktet dertil. Den højtærede Landbrugsminister udtalte forleden Aften, at det i Virkeligheden var misvisende, at man kaldte disse Love Jordlove, man skulde langt snarere kalde dem Byggelove, thi det var dog det, der kendetegned dem, det var dog der, Problemet laa: Opførelse af Bygninger under de Omstændigheder, under hvilke vi nu lever. Saadanne Udtalelser viser, at den højtærede Landbrugsministers Synspunkt og overhovedet de Synspunkter, som hersker i hans Parti, er af den Beskaffenhed, at de ikke ser, at der i Virkeligheden her foreligger to skarpt adskilte Opgaver for Staten. Den ene Opgave for Staten — og det er en Opgave, som foreligger til alle Tider — er den: at skabe Sikkerhed for, at der altid her i Danmark er Adgang til Jord for dem, som er kvalificerede til at være Landmænd, paa saadanne Vilkaar, at de kan erhverve denne Jord til dens Værdi som Landbrugsjord. Det er en Opgave, som Staten har til alle Tider, en Opgave, som maa løses ad forskellige Veje, men som aldeles ikke under de nu eksisterende

ekstraordinære Forhold er af anden Karakter end under normale Forhold. Den anden Opgave for Staten er den at give Laan og Tilskud til Opførelsen af Bygninger, en Opgave, som det er blevet meget vanskeligere at løse i disse Krigsaaar. Den sidste Opgave har man Følelsen af, at Landbrugsministeren og det Parti, han tilhører, har Forstaaelse af, hvorimod den højtærede Landbrugsminister ganske savner Forstaaelse af den første Opgave, som i Virkeligheden er den fundamentale. Hvilken Form Landbrugsministeren end finder for et Lovforslag paa dette Omraade — vi ved jo, at den højtærede Landbrugsminister lige saa lidt her som med Hensyn til Kornloven kan hekse —, er det givet, at hvis den Erhvervelse af Jord, som skal finde Sted, bliver af et saadant Omfang, at den kan faa nogen som helst Betydning, vil en saadan Lov uvægerlig have en Prisstigning til Følge, den vil uvægerlig fremkalde, hvad jeg ogsaa kunde kalde en ufortjent Værdistigning for de Sælgere, som skal afgive Jord, en ufortjent Værdistigning, som derefter skal betales af Køberne. Det er en Politik, der vil være saa ensidig til Gavn for det store Landbrug, som skal afgive Jorden, og til Skade for de smaa Landbrug, som oprettes, at jeg for min Del ikke tror paa, at Regeringen vil kunne føre denne Politik til Ende. Den højtærede Landbrugsminister udtalte i denne Forbindelse, at han kunde ikke forstaa det fra anden Side fremsatte Krav om Ekspropriation som Middel til at hindre, at den ufortjente Værdistigning, der fremkaldtes ved Statens Jordpolitik, gik i Sælgernes Lomme. Det vil altsaa sige, at den højtærede Landbrugsminister faktisk erkender, at de nuværende Ejere af Jorden har Ret til den Værdistigning, som er en Følge af Statens Jordpolitik. I øvrigt tror jeg, Ministeren har Ret, han forstaaer ikke og har aldrig forstaaet den Tankegang, som ligger til Grund for Hævdelsen af, at denne Værdistigning har de nuværende Besiddere ikke Ret til, men jeg tror, Aarsagen hertil i Virkeligheden ligger deri, at Ministeren indtager et Stade i det danske Landbrug, som gør, at han derfra kun kan faa Øje paa de Landbrugsinteresser, som giver sig Udslag i Profit for de øjeblikkelige Ejendomsbesiddere, og hvorfra han ikke kan se, at en saadan Profitpolitik til alle Tider har været et tveægget Sværd for det danske Landbrug, fordi en saadan Politik altid maa omsættes i stigende Gældsbyrder og stigende Risiko for kommende Slægter. Det er sket to Gange i det 19de Aarhundrede, at